

[Jimmy Stahr]

25-års reglen. Her synes jeg godt nok, at det kunne være på sin plads at få mere at vide. En del kommer vel med, når folkeoplysningsudvalget kommer med sin betænkning, og det har vi jo også hørt hr. Ole Vig Jensen om, men i øjeblikket er jeg meget i tvivl om det fornuftige i en afskaffelse af reglen bare uden videre.

Det er klart, at der kunne laves nogle mellem løsninger, men uden videre mener jeg ikke jeg kan anbefale det. Indvendinger fra børne- og ungdomsorganisationsfolk har gjort et stort indtryk på Socialdemokratiet. Ikke mindst børn er i sig selv en svag gruppe, og hvis det udmærkede slagord »Idræt for alle« virkelig skal slå igennem – og det taler vi jo åbenbart alle sammen for – så skal det selvfølgelig ikke være på bekostning af børnenes forhold. De har i forvejen ikke så meget at råbe hurra for.

Og så til spørgsmålet om pengene: hvor vi skal tage dem fra. Socialdemokratiet står ved sine tidligere ord om, at vi vil støtte breddeidrætten, men som jeg også startede med at sige, vil vi godt studere lidt på disse magtstrukturer og disse strømme, der går rundt omkring i hele organisationsverdenen, for at finde det rigtige sted at sætte ind med breddeidrætsstøtten.

Vi vil finde det naturligt at diskutere en omfordeling og så, hvor vi skal finde pengene. Ja, man kunne jo gå lidt videre ad den vej, vi er trådt ind på i forbindelse med tipsloven. Jeg kan nemlig ikke helt forstå det dér med de to økonomiske kredsløb, der er tale om. Det kunne jo være, at vi kunne lave tipsloven om til en egentlig kulturlov, og så kunne vi stryge kredsløbene og lade det hele gå sammen i en højere enhed. Det kan man vist godt, når man taler om flere kredse, og der kunne måske ske et eller andet.

Der er i hvert fald ikke noget i det, der er lagt frem nu, som gør os bange med hensyn til de beløbsrammer, der er tale om, og jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at vi kunne komme videre.

Derimod synes jeg nok, det er lidt farligt, som et par stykker har været inde på, at gå og vente på Lottoudvalget i den sammenhæng.

Så vil jeg sige, at skolen faktisk har en ganske stor indflydelse på nogle af disse ting, og derfor er det rigtigt, som hr. Ole Vig Jensen sagde, at vi selvfølgelig også skulle kon-

centrere os om skolen, når vi snakker om breddeidræt.

Jeg har ikke ret megen lyst til at tale om massemedierne, for det er åbenbart lige meget, hvad man gør, det bliver alligevel eliteidræt, de sender.

Jeg ved ikke, hvordan vi kan vende og dreje den. Vi kan snakke og snakke om det, og det ender alligevel med, at selv når de skal referere store folkelige begivenheder som maratonløb, så bliver det alligevel på en eller anden måde sådan, at de får lavet det til en eliteidrætsbegivenhed. Jeg er nærmest indstillet på at opgive det, for det hjælper ikke noget. Så længe vi har de journalister, som vi har, de medarbejdere i Danmarks Radio, som vi har, så kan vi nok ikke gøre ret meget ved det.

Så vil jeg godt takke ministeren for de ord, han sagde til sidst om, at uret ikke bliver sat i stå, for det var det, jeg var bange for. Nu kan vi i hvert fald holde ministeren op på, at det var tydeligt, at uret ikke skulle sættes i stå. Vi skulle finde frem til nogle knager og sådan nogle ting. Det synes jeg er godt.

Så vil jeg til allersidst rose hr. Tinnings tale. Jeg synes, den var meget fin, og jeg kan tilslutte mig meget af den, bl.a. ordene om det kærlige, det kreative og selvforvaltningen. Jeg synes måske, hr. Tinning havde uret ét sted, nemlig da han sagde, at vi aldrig havde diskuteret, hvad der lå bag eliteidrætten, altså det, vi gjorde dengang. Det synes jeg nu er forkert. Formålet med det blev faktisk diskuteret ret meget, og jeg har i hvert fald ikke lagt skjul på, at vi gjorde det på grund af oplevelserne, på grund af kulturen og på grund af den sociale anstændighed, men så vil jeg ellers ikke komme mere ind på det.

Til allersidst vil jeg sige, at nu har vi i dag hørt så meget om handicapidrætten, at man næsten begynder at blive helt flov ved det. Vi kan i hvert fald rolig konstatere, at der er flertal i Folketinget for, at ministeren i morgen uden videre kunne gøre et eller andet. Vi behøver jo dårlig nok nogen lov. Vi behøver ikke nogen sommer, vi behøver ingenting. Alle er med her.

Jeg ved ikke, om det er noget, man synes man skal gøre, men da jeg nu var den, der begyndte med det, vil jeg i hvert fald også